

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **K. R. S.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2019, č. j. OAM-497/DS-PR-P12-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 7. 2019, č. j. 62 Az 11/2019 – 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **3 400 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2019, č. j. OAM-497/DS-PR-P12-2019. Tímto rozhodnutím bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť jeho žádost byla podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona nepřijatelná. Zároveň bylo rozhodnuto, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinké nařízení“), je Rumunsko.

[2] Při posuzování věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Dne 11. 4. 2019 byl žalobce zadržen Policií ČR při kontrole nákladního vozidla značky Mercedes Benz. Žalobce se nacházel v úkrytu za dvojitou stěnou nákladového prostoru, nedisponoval cestovním dokladem a nebyl schopen prokázat oprávněnost svého pobytu. Pomocí daktyloskopie byla nalezena shoda se záznamem ze dne 6. 4. 2019 pořizovaným v Rumunsku, kde žalobce jako v prvním ze států, který je vázán dublinkým nařízením, požádal o udělení mezinárodní ochrany.

Dne 12. 4. 2019 proto rozhodla Policie ČR o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Žalovaný následně dne 18. 4. 2019 zahájil řízení o předání do příslušného členského státu podle dublinského nařízení a dne 23. 4. 2019 požádal Rumunsko v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. b) dublinského nařízení o přijetí žalobce zpět. Rumunsko dne 6. 5. 2019 uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a vyslovilo souhlas s jeho převzetím. S žalobcem byl dne 3. 5. 2019 taktéž proveden pohovor, v rámci kterého uvedl, že dne 9. 3. 2019 odcestoval z Iráku do Istanbulu a poté pokračoval nákladním vozidlem do Rumunska. Tam byl zadržen policií, byly mu sejmuty otisky prstů a byl umístěn v zařízení pro cizince v Temešváru. Do Rumunska ani Iráku se nechce vrátit. Z uvedených skutečností vycházel žalovaný ve svém rozhodnutí. V něm se žalovaný zabýval také tím, zda existují závažné důvody k domněnce, že v Rumunsku dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského a ponižujícího zacházení. Dospěl k závěru, že takové důvody neexistují.

[3] Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je zákonné. Zjištění učiněná žalovaným byla podle jeho názoru zcela dostatečná. Žalobní námitky týkající se převážně systémových nedostatků v rumunském azylovém systému a neakceptovatelných tamních podmínek dosahujících rizik nelidského a ponižujícího zacházení vyhodnotil krajský soud jako nedůvodné. Zdůraznil, že námitky jsou veskrze obecného charakteru a ve shodě s žalovaným poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 – 20, s jehož závěry se ztotožnil. V citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval v zásadě shodnými námitkami, jaké vznesl žalobce v tomto řízení, přičemž zejména konstatoval, že „[s]polečný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu (...). Následně uzavřel, že „z obecně známých skutečností nelze dovodovat, že by Rumunsko nebylo schopné zajistit adekvátní podmínky žadatelům o azyl, a že uplatněné námitky „sice nasvědčují tomu, že rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem ani náznakem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky, nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu“. Podle krajského soudu žalobce v projednávané věci netvrdil žádné takové zásadní skutečnosti, které by jej mohly přivést k jinému závěru, než ke kterému dospěl Nejvyšší správní soud. Obecně tvrzené nedostatky azylového systému nemohou dosáhnout takové intenzity, aby bylo možné je podřadit pod podmínky stanovené v čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. Nebylo proto povinností žalovaného zabývat se blíže sociální situací žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Krajský soud také přisvědčil odkazu žalovaného rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016 - 38, podle kterého dublinský systém stojí na předpokladu, že se žadatelem o mezinárodní ochranu se bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoli členském státě.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Podle jeho názoru existují v rumunském azylovém řízení systémové nedostatky, které činí jeho vydání do Rumunska za účelem azylového řízení nepřipustným. Krajský soud vyhodnotil příliš obecně jeho námitky týkající se nedostatků v rumunském azylovém systému, když pouze uvedl, že těmito otázkami žalovaný nebyl povinen se zabývat. Stěžovatel zopakoval, že vzhledem ke špatné koordinaci rumunského sociálního zabezpečení a azylového práva je sociální situace žadatelů o mezinárodní ochranu tristní a u nemajetných žadatelů (jako je on) jde o podmínky dosahující intenzity rizik nelidského a ponižujícího zacházení. Poukázal rovněž na obtíže

pokračování

při participaci na integračních programech. Nedostatky existují též při využívání evropských zdrojů financování. V Rumunsku není záruka, že žadatelům o mezinárodní ochranu bude poskytnuto dostačující ubytování, výuka rumunského jazyka a úhrada zdravotní péče. Stěžovateli proto hrozí nepřijatelně špatné materiální podmínky v azylovém řízení, případně i po přiznání mezinárodní ochrany. Krajský soud se s těmito problémy měl alespoň konkrétně vypořádat a uvést, z jakého důvodu je nepovažuje za natolik závažné.

[5] Podle žalovaného stěžovateli v Rumunsku nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení azylového řízení a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. K tomu žalovaný blíže odkázal na spisový materiál a své vyjádření k žalobě. Postup krajského soudu považuje za správný a kasační námitky za liché; ze strany soudu ani správních orgánů nedošlo k porušení právních předpisů ani k vadám řízení. Dodal, že stěžovatelem předestřená právní otázka odůvodňující přijatelnost kasační stížnosti již byla řešena v mnoha rozhodnutích Nejvyššího správního soudu. Následně navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, případně zamítnout pro její nedůvodnost.

[6] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že „[j]estliže kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“

[7] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[8] Stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti, respektive podstatnému přesahu vlastních zájmů, uvádí, že Nejvyšší správní soud ještě neposuzoval, zda skutečnosti uvedené v žalobě i v kasační stížnosti představují systémové nedostatky rumunského azylového systému. S tím se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

[9] Totožnými námitkami, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a dle nichž jsou v rumunském azylovém řízení systémové nedostatky, se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 – 20 (viz bod [5] odkazovaného rozsudku). Dospěl zde k závěru, že uplatněné námitky „*nasvědčují tomu, že rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem ani náznakem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky, nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu*“. Tento závěr byl následně převzat i v dalších rozhodnutích Nejvyššího správního soudu (viz např. usnesení ze dne 7. 8. 2018, č. j. 6 Azs 117/2018 - 26). Obdobná argumentace se pak nachází i v odůvodnění napadeného rozsudku. Krajský soud proto rozhodl v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu a své závěry odůvodnil v souladu s judikaturou Soudního dvora EU i Nejvyššího správního soudu. Odůvodnění napadeného rozsudku lze přitom hodnotit jako dostačující, neboť krajský soud stěžovatelem namítané nedostatky podrobně zrekapituloval, následně odkázal na závěry relevantní judikatury a konstatoval, že takové intenzity, aby šlo o systémové nedostatky, nedosahují.

[10] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, protože ji shledal nepřijatelnou, a podle § 104a odst. 1 s. ř. s. ji usnesením odmítl.

[11] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[12] Zástupcem stěžovatele byl usnesením krajského soudu ze dne 28. 5. 2019, č. j. 62 Az 11/2019 - 12, ustanoven Mgr. Ladislav Bárta, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 10 s. ř. s. hradí stát. Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], za nějž mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celková částka 3 400 Kč mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. května 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu